

ΕΞΥΓΙΝΕΣ ΦΑΡΕΣΣΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ...ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ !...

Στά 1763, ο πρόεδρος του δικαστηρίου του Ρουά έρωτεύθηκε μια δεσποινίδα καλλιστής κοινωνικής τάξεως και άρχισε να της κάνει κότση. Η νέα έδειχνε με την στάση της ότι άνατοχοκρινόταν στο αίσθημα του δικαστικού. Ένας νεαρός αξιοματικός όμως, που υπηρετούσε στη φρουρά της πόλεως και που άγαπούσε επίσης τη νέα, αντίληφθηκε την προτίμια που έδειχνε αυτή προς τον αντίζηλό του, έγινε έξω φρενών και έμηνισε σ.άν δικαστικό ότι, άν δεν έτασε να έρωτοτροπή μαζί του, θα τον καλύτεσε σε μονομαχία. Ο δικαστικός του άπάντησε ότι δεχόταν την πρόσκληση του και ότι ήταν έτοιμος να μονομαχήσει μαζί του.

Όταν οι δύο αντίπαλοι συναντήθηκαν στο πεδίο της τιμής, ο δικαστής έδηλωσε στον αντίπαλό του ότι έχοντας το δικαίωμα της έκλογης των όπλων, είχε διαλέξει το πιστόλι και ότι είχε φέρει μαζί του και ότι χρειαζόταν για την περίπτωση.

Έβγαλε, πράγματι, από μια μικρή βαλίτσα δύο πιστόλια και άφου τα γέμισε, προσέφερε το ένα στον αντίπαλό του και κράτησε το άλλο ο ίδιος. Άφου έποιοθηθήσαν σε άπόσταση είκοσι βημάτων ο ένας από τον άλλο, ο δικαστής έπρότεινε ευγενέστατα στον αντίπαλό του να πυροβολήσει πρώτος. Ο αξιοματικός έπιροβόλησε κ' ο δικαστής έπεσε νεκρός !...

Το άποτέλεσμα αυτό της μονομαχίας κατετρόμαξε τον αξιοματικό, ο οποίος φοβήθηκε τις συνέπειες της πράξεώς του, έλιποτάτησε και έξηρανόθη από το Ρουά.

Ύστερα από λίγον καιρό συνάντησε, κατά τύχη, κάποιον γνώριμό του, κάτοικο του Ρουά, ο οποίος τον ρώτησε για ποιά λόγο τότε σκάσει έτσι ξαφνικά.

— Μά δεν ξέρισε την τραγική σου περιπέτεια ; του άπάντησε κατάληκτος ο αξιοματικός. Έγώ έσούατος τον πρόεδρο του δικαστηρίου σας !

— Όχι δά ! ελεγε γελώντας ο φίλος του. Ο πρόεδρος μας δόξα τω Θεώ, χαιρει άρακα ίγυαιαν ! Πρώ όλίγων ήμερών μάλιστα έτέλεσε τους γάμους του με μια νέα που άγαπούσε από καιρό !

Ο δικαστής αξιοματικός κοκάλισε ! Τότε μόλις έννοισε την φάσμα που του είχε παίζει ο αντίπαλός του. Και χωρίς να χάρη καιρό έγινυσε στην πόλι, όπου έπιπροσφορήθη τί είχε συμβή ; Ο δικαστής είχε γεμίσει τα πιστόλια μόνον με μεταρούτι, βέβαιος δε ότι ο αξιοματικός θα φοβόταν και θα έφηνε από την πόλι, ύπερκινή τον νεκρο, για ν' απαλλάγη από τον αντίπαλό του και να έξακολουθήσει, χωρίς κανένα έμπίδο την έρωτική του έπιχειρήσει.

Ο αξιοματικός, ο οποίος ύστερα από την άγωνία που είχε περάσει, είχε γιατρουθή κ' από το άτυχο αίσθημά του, γέλασε πρώτος με το πάθμια του και συνεχάρη τον αντίπαλό του για την έπιτυχία του.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Κάποτε ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Κορράδος Γ' έπολιοζούσε μια μικρή πόλι που άνιχε στον δούκα της Βυτεμβέργης. Παρ' όλη όμως την τρομερή έπιθεση των αυτοκρατορικών στρατευμάτων, οι πολιορκούμενοι, ένθαρσύνόμενοι από τον άρχηγό τους, τον δούκα, ύπερωσιζόνταν με γενναίότητα την πόλι τους. Ο αυτοκράτωρ όδηγημένος από την περσιωτάθη άντίστασι τους άποφάσισε να παραδώσει την πόλι στη φωτιά και να θανατώσει τους κατοίκους της. Μετά πολλές παρακλήσεις των άκολουθών του, έδεδίχθηκε να χαρίσει τη ζωή των γυναικών, στις όποιες έδωσε την άδεια να αναχωρήσουν άνενόχλητες, άφου πάρον μαζί τους δι, τι πολυτιμώτερο είχαν. Τότε η σύζυγος του δούκου, βεβαία ότι ο αυτοκράτωρ δεν θα παρέθανε με κανένα τρόπο την ύποσχεσι του, πήρε στους ώμους τον άνδρα της, το δε παράδειγμα της έμμήθησαν και η άλλες γυναίκες. Ο αυτοκράτωρ βλέποντας αυτό το θέαμα δεν ήπιόρσε να κρατήσει τη σιγκινήσι του, γ' αυτό έλυσε την πολιορκία κ' έφυγε.

λοπάς. "Έλεπε άπ' την Μονμάρτη ένας άλητης με σιμόνι, λουστρίνι και σκληρό κολλάρο. Έγώ το συνειληρώσα από το νερό. Και τώρα γειά σου.

"Όλοι έξακαρίστηκαν στα γέλια...

"Ένας άπότομος θυμός έκανε τότε να φουσκώσει το άρρωστο στήθος του άλητη και να κοκκινίσει το κοκκαλιάρικο πρόσωπο του. Τα δάχτυλά του έσφιξαν νευρικά την κνήμη του μπράουινγκ που βρισκόταν στην πιονή τούτη του.

"Έκανε ένα βήμα έμπρός, έβγαλε το μπράουινγκ, το σήκωσε ψηλά και έλεε :

— Σταθήτε, σάς χρωστάω κάτι... Αυτό είναι δικό σας, μαζί με το περιεχόμενό του. Πάστε το !...

Και άδειασε όλες τις σφαιρες επάνω στον ερωστάτην του, μουγγρίζοντας από λύσσα, βγάζοντας ματωμένους άφρους άπ' το στόμα του !...

PENE ΠΥΖΟΛ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Το σχολείον του Γενναδίου. Η έν αυτό εύκοσμή και τέξης. Ο στρατηγός με την ταιμπεύκα ! — "Έξω εύθύς Τεύρε !..." Η εύσπλαχνία και εύλάνθρωπια του Γενναδίου. Ο γάμος του με την Άρτεμίδα Βενιζέλου. Μια συγκινητική σκηνή. Η χολέρα στην Άθήνα. Ο θάνατός του.

Σας έπισχεθήζαμε να δημοσιεύσουμε μερικά ακόμη λεπτομέρειες για τη ζωή και τη δράσι του Διδασκάλου του Γένους Γενναδίου, για τον όποιο άφιερώσαμε όλόκληρη σελίδα εις προηγούμενον φύλλον. Ίδου λοιπόν μερικά άξιμα ανέκδοτά του και τα του θανάτου του :

"Ένας βιογράφος του Γεωργίου Γενναδίου γράφει γ' αυτόν τα έξης :

"... Παραδειγματική ήτο η επικρατούσα έν τώ σχολείω τάξις και παρομοιάσι απέμεινε η άδέντια του Διδασκάλου έπ' των μαθητών αυτού και όλοκληρών της κοινωνίας. Είχε καταστήσει την σχολήν αυτού ιερόν χώρον, άστυον των Μουσών, το μόνον έν Άθήνας διδαστήριον, όπου, πλην των Έλλήνων και Σέρβου και Βούλγαρου και άλλοι Άνατολίται προσήρχοντο ν' άκούσουν την διδασκαλίαν του. Τόση έπιεφάτι εις την σχολήν εύκοσμία, ώστε κάποτε ο Γενναδίου ένα των δνομαστών στρατηγών, ο όποιος ήθέλησε να εισήδη εις την άδωνίαν των παραδόσεων με τ' άριματά του και με το ταμποςί του άναμεινόν, τον έδωξε ως τον τελευταίον των άνδρώνων.

« — Βοέ Τούρκε, έρώναζε μόλις τον έλεο, πού νομίζεις πως υπάτεις ; Έξω εύθύς ! Έλευθέρωσε την Ελλάδα για ν' άντακατήσθης τους Τούρκους ; Έλρτες να λύσεις το ταμποςί σου, να έπιελθής πριν έμπης μέσα, γιατί ο τόπος αυτός εινε ιερός, εινε άγιος !... »

"Ο στρατηγός τα έχασε, εξάλισθη, και έφυγε φθιόζων :

« — Καλά, δάσκαλε ! Τι κάνεις έτσι ;... »

"Ένας παλιός λόγιος, που ύπηρξε μαθητής του Γενναδίου, ο Μαρτίνος Βρεττός, γράφει τα άκολουθα για το Μεγάλο Διδασκάλό του :

"Από της έδρας του έννοιασε πολλάκις ότι επανέθηκε τα πείδια των μαζών, εις τας όποιες είχε λάσει μένος, και διακρινόμενος, με άτακτον, άτημέλιτον πολήν κόμη και με σπατάριον ζήλην έφριπτε μακρόν τον Πλουταρχον η τον Δημοσθένην, διά να διηγηθή τας σκηνάς εκείνας.

"Ο Γενναδίου ήταν κήρυκας της άπλής ζωής και των Έλληνικών έθιμων. Στα μαθηματά του έλεγε :

« — Οι πατέρες σας έλευθέρωσαν την Πατρίδα χωρίς χειρότητα, χωρίς μεταξωτά φρονηματα, χωρίς βερνικουμένα ύποδηματα, και σεις χρειαζέσθε αυτά τα μηχανήματα διά να την διατήρησετε ; »

Στο Έθνικό Πανεπιστήμιο ο Γεώργιος Γενναδίου έδίδαζε Ιστορίαν της Φιλοσοφίας. Αυτόν έπαρότρυνε τους άδελφούς Ριζάρη να ιδρύσουν τη «Ριζάρειο Σχολή». Άλλά και του «Αρκακίου» ύπηρξε ένας άπό τους πρώτους θεμελιωτάς... Ο Γενναδίου ήταν πολύ φιλήλθρωπος. Όταν την Κυριακή, μετά τη λειτουργία, έβγαναι από την εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής, (όπου έπ' έτη ήταν πρόεδρος των έπιτρόπων και όπου έδιάβαζε τον Άπόστολο και έλεγε το Πιστεύω), εύρισκε στο σπίτι του ένα πλήθος άπό φτωχούς μαθητάς, χήρες και όρφανά. Και ο Γενναδίου έστερείτο για να μωιάσει βοηθήματα στους φτωχούς αυτούς.

"Ο Γενναδίου ήταν μέγιστον άναστήματος, άλλ' ήταν εύφωτος και ώραίος άνδρας. Με το γάμο του με την Άρτεμίδα Βενιζέλου ο Γενναδίου έσυγγένεσε με την άρχοντινα αυτή οικογένεια των Άθηνών, από την όποιαν καταγότανε και η Άγία Φιλοθέη. Παντρεύτηκε στην Άγινα, κατά τα πρώτα έτη της ένδικής άποκαταστάσεως. Εκεί ειχε καταγάγει από τας Άθήνας και η οικογένεια Βενιζέλου. Η σκηνή της αίτησεως σε γάμο εινε έξοχη για την απλότητα της. Ο Γενναδίου εκάθησε κοντά στην Άρτεμίδα και της έλε με συγκίνησι :

— Δεν είμαι ούτε νέος, ούτε άμορφος, ούτε πλούσιος. Έχω όμως άπόφασι να μείνω πιστός σιζύγων και φιλόστοργος πατήρ τέκνον χρησίμων εις την Πατρίδα... Με θέλεις ως σύζυγον ;

Η κόρη έλε εναι και οι γάμοι τους έγιναν γρήγορα.

"Ο θάνατος του Γεωργίου Γενναδίου συνέθη στις 12 Νοεμβρίου 1854 και με περιστάσεις τραγικές. Η χολέρα έλυμαίνετο τότε τας Άθήνας. Οι νεκροί έθάβονταν σε σωρούς. Η προτίμια ειχε έρημώθη. Οι μαθητά της Ριζάρειου Σχολής ζητούσαν να φύγουν. Ο Γενναδίου όμως έπέμεινε να διδάσκη, χωρίς ν' άκούη τις συμβουλές κανενός.

Η φοβερή έπιδημία του προσέβαλε έπί πάνω στην καθηγητική του-έδρα και το ίδιο βράδυ απέθανε.